

Gemeente, die Jezus lief is,
 Die stem, die roept, die roepstem – die telkens weer klinkt. Elke keer ook weer nieuw, opnieuw.
 Stem die roept door alle andere woorden van de bijbel heen. Stem die al die andere woorden van de bijbel telkens overhoop gooit, door elkaar heen drukt, samenperst, uitknijpt, uit elkaar rafelt, uit onze hoofden wegwaait, stem die álles, álles wat je óók kunt zeggen vanuit de kern helemaal opnieuw in beweging brengt.

Vandaar die gelukkig ook wat geinige samenspraak met jullie in de rol van Jezus en mij arme ziel als kritische Petrus, je voelt, u voelt hoop ik álles weer in beweging komen.

Vanuit de kern.

Jezus roept je, jou, mens, bij name – dat is, niet om je afkomst, niet om je status, niet om wat je kunt of bereikt hebt in je leven, niet eens om je grote of kleine gaven, laat staan om de vulling van je portemonnee of je aandelenpakket, laat helemaal staan om je degelijke nette pak of je al dan niet decente jurk.....Jezus roept je bij je náám alleen.

En dat is niet de naam die je al dan niet gemáákt hebt,

Maar dat is de naam waar je mee gedoopt bent.

De naam die in de palm van Gods hand geschreven staat, die naam van de aloude geliefde bijbeltekst: “Ik heb u bij uw naam geroepen Gij zijt Mijn”.

Wat die ook precies betekenen moge. Klinkt nogal...stevig...beetje dreigend. Komen we nog op.

Jezus roept jou, u bij jou, uw naam

om meg hem mee te gaan op een onbekende weg,

(die je misschien wel liever niet geweten had van te voren) met mensen die je niet vertrouwd zijn en van wie je van te voren niet eens had willen dromen dat je met hen samen op een weg terecht zou komen,

en je mag, je hoeft niks mee te nemen. Alleen jezelf, daar heb je je handen al vol aan.

Drie boodschappen, drie die de kern van de beweging vormen, die Jezus met zijn stem begon.

Onbekende weg, onbekende mensen, erger nog, weg waar je van gaat schrikken, mensen met wie je niet samen gezien wilt worden en als steun en toeverlaat in dat alles: alleen jezelf – alleen je náám.

Laten we nog even ophalen, waar het allemaal om begon.

Wat we van Matteüs gehoord hebben had wel een aanleiding.

Jezus is terecht gekomen in een hele mensen menigte en geneest daar alle mogelijke kwalen.

Herinnert u zich, of jij, dat fantastisch bedachte beeld uit de film “Jesus Christ, Superstar?” daar staat Jezus op een bepaald moment in een woestijn van zand en uit dat zand rijzen tientallen, honderden, duizenden mensengestalten op, in vodden en gescheurde kleren en reiken hun handen, hun halzen, hu stemmen, klauwen naar hem en hij gaat er bijkans in onder, Hij schreeuwt het uit, Nee, dit is me teveel!

Maar dat is de film. In het evangelie, van Matteüs, ZIET Jezus die mensen, menigte, en Hij is om hen bewogen, Hij voelt ontferming, omdat ze er uitgeput en hulpeloos uit zien. Als schapen die maar wat rondmodderen omdat ze geen herder hebben.

Dan zegt hij tegen zijn leerlingen: “De oogst is groot maar er zijn weinig arbeiders. Vraag dus de eigenaar van die oogst om arbeiders te sturen, dan kunnen we de oogst binnenhalen”.

Dáár is volgens mij wel een misverstand over ontstaan. Hou me te goede, ik wil niet de tandarts spelen, die nieuwe, die in je gebit kijkt en dan zegt “Welke idioot heeft hier daarvoor aan gewerkt”. Dat is te gemakkelijk, de dominees voor mij hier vroeger wisten wat ze deden. En u hebt uw geloof ook oprecht en toegewijd geleerd en ontwikkeld. Maar toch, heb ik het goed dat we aan een misverstand gekomen of geholpen zijn, dat die woorden van Jezus over de oogst betekenen, dat er duizenden zo niet miljoenen zijn in deze wereld die op bekering wachten?

Jezus ziet uitgeputte en moedeloze mensen.

Zit u zit jij wel eens op de markt hier bij de Grote Kerk of hoe heet die ook weer of ergens bij een AH of een Jombo op een bankje naar mensen te kijken. Zie je ze dan?

Hun gehaastheid, hun drang, hun geslotenheid, hun zelfingenomenheid, o.k. ook in Gorcum : ZIE je hen?

Zie je het moedeloze en uitgeputte wat daaronder broeit en kwelt?

Het gáát Jezus niet om bekering ofzo, Matteüs vertelt het precies en duidelijk: Jezus roept dan zelf die arbeiders, Hij roept de twaalf leerlingen om.....onreine geesten uit te drijven en iedere ziekte en elke kwaal te genezen.

Daarna roept hij het alle twaalf letterlijk bij name.

Nog even, ik kan het niet genoeg onderstrepen, daar schrijft Matteüs NIET: Jezus riep Simon omdat die zo in aanzien stond als de beste visser, Hij riep Jakobus de zoon van Zebedeüs omdat die de gave van helderziendheid had, Hij riep Filippus omdat die een erfenis binnen te brengen had...verzin het maar, Jezus zei het niet. Hij roept hen bij name.

“Neem alleen jezelf mee” .

Maar Jezus maakt het, om het populair te zeggen, nog gekker. ⁷*Ga op weg en verkondig: “Het koninkrijk van de hemel is nabij.”* ⁸*Genees zieken, wek doden op, maak mensen die aan huidvraat lijden rein en drijf demonen uit. Om niet hebben jullie ontvangen, om niet moeten jullie geven.*

Welja.

Dat het Koninkrijk van de hemel vlakbij is betekent dus niet: “Keer je om, verander hoe je leeft, ga geloven” maar: “Jij zieke, je geneest, jij melaatse, je wordt rein, jij dode, je staat op, jij door demonen bezetene, je bent vrij” . Zo.

Mag je dat zo vertalen? : “Jij die geen hoop hebt, krijgt hoop. Jij die moedeloos bent geworden krijgt weer moed. Jij die het liefst dood zou willen wilt weer leven, jij die om je vlek en gebrek niet gezien en afgewezen wordt hoort er weer bij”.

Goed, mooi, fijn, warm, Jezus, maar hoe gaan we dat dan doen? Denk je nou écht Jezus dat ik dat kan?

Zoals ik hier zit, in de Exoduserk in Gorinchem, Nederland, PKN kerk, al jarenlang trouw lid, ik doe mijn best, maar Jezus, zeg, hoe doe ik dat?

“Niks meenemen, alleen jezelf”.

Jezus roept volwassenen bij naam.

Die hebben niks nodig. Geen speciale reistas, geen extra kleren, geen sandalen of stok, want je bent het waard dat mensen je onderweg voorzien in wat je nodig hebt! Je hebt je maar over te geven aan wat mensen met je willen delen. Welja!

Neem alleen jezelf mee.

En wát ga je dan doen, heel concreet?

Een huis opzoeken, met mensen die het waard zijn om jou te ontvangen. Dan blijf je daar je groet die mensen in dat huis. En je laat over dat huis jouw vrede komen. Als ze het waard zijn. Zo niet, dan neem je die vrede weer mee.

Ga weg, schudt het stof van je voeten, denk maar dat ze er op het eind beroerder aan toe zijn dan jij.

Hoe genees je zieken, wek je doden op, drijf je demonen uit? Door in de huizen van de mensen binnen te gaan, hen te begroeten en over dat huis jouw vrede te late dalen.

Als dit u en jou onrustig maakt en een hele hoop vragen geeft, dan heeft u dan heb jij gelijk. Maar dat is nou die stem. Die Stem. Telkens weer, opnieuw.

Jou vraag ik mee, om dit te doen.

Neem alleen jezelf mee.

Overigens, dit gaat niet over hoe gemeente te zijn.

Daarvoor moeten we bij Paulus terecht. Die stem van Jezus die roept gaat over de kern, waar Paulus later op voortborduurde.

Waar Jezus hier voor roept is de kern van een beweging.

Anders gezegd. Hebt u, heb jij wel eens een werkkamp meegemaakt, nee, ik bedoel de goeie. Dat je met mensen die je niet kent naar een onbekende plek gaat en bijvoorbeeld samen een Joods kerkhof restaureert in Berlijn, of een weeshuis in Roemenië repareert, of in Afrika een paar waterputten aanlegt?

Dan ontdek je mensen en je ontmoet die mensen door wat je samen doet. Niet door te praten maar al doende.

Je vormt een gemeenschap. Op basis van wat je samen dóet. Je brengt alleen jezelf mee. Je bent gericht, met al die anderen op wat er gedaan moet worden. De basis van je gemeenschap, je gezelschap, je omgang met elkaar is dat wat je verenigt: dat wat je samen doet.

Niet je geloof niet de leer, niet een dogma of en waarheid of partijkeuze die je deelt door erover te praten, ook niet dat je het met elkaar zo goed kunt vinden, nee: dat je je geroepen voelt en samen met wie dat op hun manier ook zijn, aan de slag bent.

Wat je verenigt is dat je doet, onderneemt voor anderen, die dat nodig hebben.

Je ontmoet elkaar, je moet met elkaar optrekken, je omdat elkaar ook accepteren zoals de één en de ander is, omdat je samen iets dóet. Niet omdat je samen met elkaar, tenminste degenen die je graag ziet en 's zondags ontmoet zo gezellig iets bent of altijd al was. Je kunt alleen maar een gemeenschap in Jezus' naam zijn, doordat je deelt wat je doet waartoe je geroepen bent.

.....stilte.....

Dat tweede deel van wat Jezus zegt kunnen we rustig overslaan, gelukkig.

We worden niet voor de rechtbank gebracht en geseseld omdat we doden opwekken, demonen uitdrijven en zieken genezen doordat we huizen binnegaan en de mensen daar vrede brengen.

Wél helpt het dat Jezus zegt, dat je niet zo bezorgd hoeft te zijn over wat je gaat zeggen. Want dat de Geest, de heilige, in je spreekt, op het moment dat je dat nodig hebt.,

Als u als jij ooit echt met lege handen bij iemand hebben gezeten die ziek is, die sterven gaat, die bezeten is van ontembare driften dan weet u, dan weet jij wat Jezus bedoelt.

Moet je dan jezelf zijn? Zijn we terug bij de kreet waar ooit de VVD campagne mee voerde: 'Wees jezelf?'

Alsof dat iets voorstelt? O, het is en blijft maar dé kreet alsof het zelfs een hele troost is, wordt dit verkocht.

Jezelf wordt je alleen in verbinding.

In wat en wie met jou verbinding legt, maakt.

Vandaag even eenzijdig gezegd: wat je ontvangt, maakt je tot wie je bent.

En dát zegt die psalmzin: "Ik heb je bij je naam geroepen, je bent van mij / "Gij zijt mijn".

Jij mens hoort bij mij, want ik heb die verbinding met jou gelegd, gemaakt. Toen ik je schiep, toen ik je in je doop benoemde, toe ik je riep,

omdat ik je al mijn vertrouwen geef.

Ik ben op weg. Kom je mee?

Ds. Christiaan Donner.